

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2507/2021
24.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Драгане Бољевић, Данијеле Николић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА, ... – ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић, адвокат из ..., против туженог „Trace Srbija“ АД Ниш, чији је пуномоћник Марко Крстић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3500/2020 од 08.06.2021. године, у седници одржаној 24.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3500/2020 од 08.06.2021. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3500/2020 од 08.06.2021. године и пресуда Основног суда у Врању П1 838/18 од 15.09.2020. године, у ставу другом изреке, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев за исплату увећане зараде по основу минулог рада за период од 01.05.2015. године до 20.50.2018. године у појединачним месечним износима са законском затезном каматом, како је наведено у изреци првостепене пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 838/18 од 15.09.2020. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд поништи као незаконит анекс 4. уговора о раду бр. 53 од 25.04.2018. године. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име увећане зараде на основу минулог рада за период од 01.05.2015. године до 20.50.2018. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом како је наведено у изреци. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 50.400,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу, у делу који се ревизијом добија, одбијена је жалба туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Врању П1 838/18 од 15.09.2020. године у усвајајућем делу става другог изреке (став први изреке). Укинута је иста пресуда и ставу првом и трећем изреке (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права побијајући је у делу којим је одлучено о тужбеном захтеву за исплату увећане зараде по основу минулог рада, позивајући се на члан 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11....18/20) за одлучивање о ревизији као посебној, ради уједначавања судске праксе по питању права запослених код тужених на исплату увећане зараде на основу минулог рада, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у Предузећу за путеве „Врање“ до 06.01.2015. године када је по уговору о раду од 07.01.2015. године код туженог засновао радни однос који му је престао 23.11.2018. године. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст. 25/2012 од 29.03.2012. године, отворен је стечајни поступак над Предузећем за путеве Врање и у стечајном поступку то предузеће је продато „Trace PZP“ Ниш АД, уговором о продаји од 23.12.2014. године. Тужени је 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и постао власник над оснивачким капиталом који чини покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора прописано је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Дана 05.01.2015. године обустављен је стечајни поступак над Предузећем за путеве Врање АД у стечају због продаје стечајног дужника, као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси ради намирења стечајних поверилаца. Дана 02.08.2018. године извршена је статусна промена припајања привредног друштва „Trace PZP Vranje“ ДОО и привредног друштва стицаоца „Trace“ ПЗП Ниш АД и промењено име у „Trace Srbija“ АД Ниш.

Нижестепени судови су усвојили тужбени захтев, налазећи да тужилац има право на увећану зараду на основу минулог рада и да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“ бр. 3/15) јер ова одредба тужиоцу даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. Закона о раду. Ово из разлога што је након продаје стечајног дужника, дошло је до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац односно тужени, али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, из чега произлази да је остварен и континуитет у чланству у удружењу „Путар“ између „Trace PZP Vranje“ ДОО Врање код кога је тужилац био запослен.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом туженог указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право.

Одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр. 104/09 и 99/11) прописано је да се тим законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. става 1. истог закона прописано је да је по доношењу решења о банкротству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135.

истог закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. ставом 2. тог закона, док је одредбом члана 136. става 1. истог закона прописано да после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

Супротно закључку нижестепених судова, у овом случају се не примењује се члан 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члан 108. став 1. тачка 4. Закона о раду, већ треба применити одредбе Закон о стечају с обзиром на то да је последица продаје стечајног дужника, као правног лица, та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника, што је утврђено и уговором о продаји од 23.12.2014. године (члан 8.). Стога и по оцени ревизијског суда тужилац не може да заснива свој тужбеног захтева на одредбама Закона о раду и Посебног колективног уговора јер је стечајни дужник код кога је тужилац био у радном односу продат као правно лице у стечају. Из ових разлога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника (тужиочевог послодавца), није свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, нити је настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином не постоји континуитет у погледу обавезе исплате увећане зараде по основу минулог рада.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић